

ЖИТЛО НА МЕЖІ ВОДЯНОЇ ПОВЕРХНІ

Людство століттями мріяло поселитися в морських глибинах, або на водяній поверхні, освоїти її, зробити природним простором для життя. На сьогодні ця ідея не є новою. У галузі будівництва є численна кількість споруд, що розміщені під водою та на поверхні. Кожна із них має свої переваги та недоліки. Однак у сучасному містобудуванні, це можливість розбудови житла, яке може використовуватись у комплексі з рекреаційно-відпочинковою функцією. Також є постійна потреба у створенні нової архітектури і це можливо за рахунок оточення.

Фабіен Кусто прожив у підводному будинку «Акваріус» 31 день, на один день перевершивши рекорд свого великого діда – Жака-Іва Кусто, який в 1963 році 30 днів прожив у підводному будинку «Преко́н-тинент-2». Це парадоксальним чином продемонструвало крах цих надій. Один додатковий день через 51 рік освоєння підводного світу – це просто символ в честь ювілею, відчайдушна спроба заново повернутися до прекрасної мрії півстолітньої давності.

Зараз люди почали забувати, що в 1960-і роки світ був охоплений не тільки ентузіазмом освоєння космічного простору, а й світового океану. Цей ентузіазм виник не на порожньому місці, а завдяки працям Жак-Іва Кусто.

Сучасні будинки на воді пристосовані значно краще для комфортного проживання. У будинках як правило є все, що потрібно для комфорту. Основа будинку має мати відповідну вагу, а також об'єм, щоб не потонути.

Плаваючі будинки можуть знаходитись лише на спокійних водах, на озерах або у затоках. Є сенс розробляти системи стабілізації будинку та герметизацію внутрішнього простору, щоб під час шторму будинок та люди, що знаходяться в середині, були в безпеці.

Стрімкий розвиток споруд на воді приведе до організації поселень або й міст на воді. Одним із головних напрямків освоєння міських територій в умовах морської зони є перехід від будівництва окремих споруд до групових утворень – комплексів, що дозволить не тільки раціонально розпорядитись територією, але й значно покращити планувальні рішення районів та більш економно витратити капіталовкладення.

На формування таких міст впливає чимало факторів, такі як функціональний, конструктивний, архітектурно-художній, економічний. Однак основний фактор – це, в першу чергу, фактор ринку, що є рушійною силою для реалізації та впливає на формування таких міст.

Н. Рязанова

Науковий керівник – к.арх. доц. Чень Л. Я.

ХРАМ-РОТОНДА СВ. ПАРАСКЕВИ СЕРБСЬКОЇ В с. ЗОЗУЛЯНИ РИБНИЦЬКОГО РАЙОНУ ПРИДНІСТРОВСЬКОГО РЕГІОНУ РМ ХVІІІ–КІН. ХІХ ст.

Мета. Дослідити еволюцію розвитку храму-ротонди в селі Зозуляни, визначити архітектурно-просторові та композиційні особливості і запропонувати реставраційні заходи.

Виклад основного матеріалу. Село Зозуляни розташовано на березі р. Дністра в 50 км від міста Ямпіль Вінницької області.

I. Етапи побудови. Історичний опис церкви знаходимо в актах візитації 1769 року. З візиту дізнаємося про наявність у селі Зозуляни Рашківського деканату Брацлавського воеводства, церкви на честь Св. Параскеви Сербської, побудованої на кошти дідича Олександра Любомирського, власника Поберезького маєтку. В актах вказується, що “церква плетньова з солом’яною стріхою, стоїть на пагорбі неподалік від села, перекрита глухим куполом, без софіта”.

II етап – закладка храму – 1845. Згідно Подільських єпархіальних відомостей, кам’яна церква в селі Зозуляни була закладена в 1845 році. Зозулянська ротонда центричної композиції, перекрита півсферичним куполом, що опирається на зовнішні стіни. Зовні вікна оздоблені напівциркульними перемичками і трикутними сандриками. Ризаліти увінчані лаконічними трикутними фронтонами. Підтримуючи стилістичну композицію, ймовірно, над головним входом так само був трикутний сандрик, який не брегігся до нашого часу. Завершує композицію купол, увінчаний глухою главкою на невеличкій бані. На карті Херсонської губернії 1877 року позначені дві сакральні споруди в селі: дерев’яна і кам’яна. Тоді храм існує на II етапі побудови, саме тому ця дерев’яна споруда скоріше за все є дзвіницею, але будь-яких зображень чи описів храму не збереглося.

III етап – перебудова, добудова – 1895. В 1895 р. до храму із заходу прибудовують дзвіницю за вимогами Синоду до загального